

Zalm

gevolgen. Maar er is wel een procedure, op grond waarvan dit soort beleidsvoornemens niet naar de Kamer kunnen gaan ± ze kunnen zelfs niet eens naar de ministerraad ± alvorens de minister van Financiën daaraan zijn fiat heeft gegeven. Het zit hem dus naar mijn gevoel vooral in de organisatie. Er zijn nu organisatorische voorzieningen getroffen, dat niet iedere minister op eigen houtje aan het verzelfstandigen kan slaan. Er is een begeleidingsteam van Binnenlandse Zaken en Financiën, waarlangs alle voornemens tot verzelfstandiging moeten lopen. Deze voornemens worden getoetst, waarna er een advies van het begeleidingsteam komt over ieder voorstel. Gelet op mijn ervaring met de financieringspraktijk denk ik dat dat toch de meest effectieve procedure is. Een handtekening van de minister van Binnenlandse Zaken, hoewel ik hem zeer hoog acht, is niet de echte oplossing. Maar goed, dat even als een opmerking terzijde.

De motie op stuk nr. 14 betreft een dossier wat er al langer ligt, namelijk het toezichtswezen en de geheimhoudingsplicht. Over het in de motie gedane verzoek aan het eind daarvan wil ik de Kamer het volgende voorhouden. Ik ben voornemens, de Kamer niet slechts een notitie toe te zenden, maar zelfs een wetsvoorstel met een advies van de Raad van State daarbij, waarin dit onderwerp ± de geheimhoudingsplicht versus het algemeen inlichtingenrecht ± uitdrukkelijk aan de orde zal komen. Om daaraan voorafgaand hierover een notitie te schrijven, lijkt mij in twee opzichten moeizaam. In de eerste plaats ben ik geïnteresseerd in wat de Raad van State nog nader over dit punt zal melden, na het advies dat de raad op dit punt overigens al heeft uitgebracht, dat naar mijn oordeel helder was. Maar juist dit punt hebben we nog eens expliciet aan de Raad van State voorgelegd door middel van de tekst in de memorie van toelichting. Als we ook beschikken over dat advies van de Raad van State, zou dat de discussie naar een hoger peil kunnen tillen. Ik doe daarom het voorstel, de kwestie te bespreken aan de hand van de wijzigingen in de vier toezichtswetten, en dan beschikken we ook over het advies van de Raad van State.

Voor het overige heb ik een paar problemen met het dictum, waarin staat dat de minister van Financiën

van mening zou zijn dat het algemeen inlichtingenrecht niet zou gelden. Wie ben ik, maar het inlichtingenrecht geldt natuurlijk wel; ik meen echter wel dat ten aanzien van de financiële toezichthouders met het Europees recht rekening moet worden gehouden, bij de wijze waarop het inlichtingenrecht wordt vormgegeven.

Een tweede punt is dat hier een opvatting van de Europese Commissie wordt gemeld als een soort algemene opvatting. Deze opvatting is echter ietwat uit het verband gerukt, want die sloeg op parlementaire enquêtes en niet op de algemene normale informatievoorziening.

De heer **Rehwinkel** (PvdA): Voorzitter! Die zinsnede uit het dictum heb ik letterlijk overgenomen van het rapport van de werkgroep Vie d'Or. Ik constateer dus dat ik niet alleen sta in mijn interpretatie van de opvatting van de Europese Commissie.

Minister **Zalm**: Ook deze kwestie komt uitvoerig aan de orde als het wetsvoorstel bij de Kamer arriveert. Of de Raad van State blijkt dan te hebben gezegd dat ik dwaal in mijn opvatting, of dat de opvatting dat het Europees recht de toon voert, inderdaad juist is. Het wetsvoorstel zelf betekent een versterking van de positie van de minister van Financiën en een versterking en verruiming van de mogelijkheid van de minister van Financiën om de Kamer inlichtingen te verschaffen. Wat dat betreft gaat het zeker de goede kant op. Het is alleen de vraag of de wens van de Kamer voor 100% kan worden gehonoreerd in verband met de Europeesrechtelijke aspecten.

De beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: Ik stel voor, aan het eind van de vergadering te stemmen.

Daartoe wordt besloten.

Aan de orde is:

- het debat naar aanleiding van een algemeen overleg over de mest- en ammoniakproblematiek.

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Esselink** (CDA): Voorzitter! Werd in het antwoord op schriftelijke vragen van onze fractie gesuggered dat de aanvullende notitie Mest- en ammoniakbeleid kort na het zomerreces aan de Kamer zou worden aangeboden, na het algemeen overleg van deze week weten wij dat het veel later wordt. Wanneer precies, dat wilden de daar aanwezige bewindslieden niet zeggen. Vorig jaar oktober spraken wij af dat het 1 april 1995 zou zijn. Daarna werd het in de loop van mei. Weer later zou het nog vóór het zomerreces worden. Dat duidt op verschil van mening en op zijn minst op niet weten wat je wilt. Dat is slecht. Het is slecht dat de onduidelijkheid over de verdere aanpak van het mest- en ammoniakbeleid voortduurt. Het is slecht voor de gehele agrarische sector, die niet meer weet waar hij aan toe is. Het is in het bijzonder slecht voor de varkenshouderij die het financieel-economisch heel moeilijk heeft en wil weten onder wat voor milieucodities men verder kan. Het is slecht voor de motivatie van de veehouders die enthousiast aan de slag zijn naar mijn oordeel. Ook vandaag heb ik dat nog gehoord. Dat brengt mijn fractie tot de volgende motie.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

overwegende, dat de regering de aanvullende notitie mest- en ammoniakbeleid, in afwijking van herhaalde toezeggingen dat eerder te doen, pas ver in het najaar aan de Kamer wil aanbieden;

overwegende, dat het van groot belang is voor de hele agrarische sector en in het bijzonder de veehouderij dat er snel duidelijkheid ontstaat over de verdere vormgeving van het mest- en ammoniakbeleid en de toekomstige aanwendings- en verliesnormen voor dierlijke mest;

draagt de regering op de aanvullende notitie mest- en ammoniakbeleid vóór 1 oktober 1995 aan de Kamer aan te bieden,

Esselink

en gaat over tot de orde van de dag.

De **voorzitter**: Deze motie is voorgesteld door het lid Esselink. Naar mij blijkt, wordt zij voldoende ondersteund.

Zij krijgt nr. 50 (19882).

De heer **Esselink** (CDA): Voorzitter! Waarom 1 oktober? Omdat het kabinet er dan precies een jaar over heeft gedaan. Wat ons betreft is één jaar echt lang genoeg. Dan moet het over zijn. Dan moeten wij kunnen mee praten.

□

Minister **Van Aartsen**: Voorzitter! Het mest- en ammoniakbeleid dient zich inderdaad aan als een beleid waarin geïnvesteerd moet worden, geïnvesteerd in de sector, geïnvesteerd in de agrarische sector, geïnvesteerd ook in de varkenshouderij. Ik denk dat dit ook de reden is waarom de regering iets langer moet doen over het ontwikkelen van haar beleid. Het slechtste dat de regering voor de agrarische sector kan doen, met name voor deze sector die het moeilijk heeft, is met een onaf beleid komen, of met beleid dat onvoldoende zou zijn doorgesproken met de sector zelf. Mijn collega van VROM en ik hechten er zeer aan om dit beleid, dat voor de toekomst van groot belang is voor deze sector, correct en degelijk doorgesproken te hebben met de sector. Wij willen met beleid komen dat uiteindelijk uitvoerbaar en handhaafbaar zal zijn. Wij hebben, zoals in het algemeen overleg aan de orde is geweest, geconstateerd dat wij daar iets meer tijd voor nodig hebben. Niet ± ik hecht eraan om dat hier opnieuw te zeggen ± omdat er verschil van mening zou zijn tussen mijn collega en mij, integendeel, maar wel omdat wij beiden hechten aan goed beleid, dat niet wijst op flodderwerk of dat een soort broddellap zou zijn. Neen, wij willen beleid hebben dat werkelijk in de komende jaren zal staan en dat ook in de richting van het begin van de volgende eeuw een bijdrage levert aan een verbetering van zowel het milieu-imago van dit land als het imago van de agrarische sector.

Het is ook onjuist, zoals de heer Esselink hier poneert, dat het de bedoeling zou zijn om ver in het najaar met een nota te komen. In het algemeen overleg hebben wij beiden

betoogd dat het mogelijk moet zijn om in de maand oktober met een nota naar de Kamer te komen. Wij hechten aan het nodige overleg, waarvoor wij het liefst de maand september of althans een deel van die maand, willen reserveren. Dat brengt mij ertoe om te stellen dat het wel heel moeilijk zal zijn om te voldoen aan wat deze motie vraagt, namelijk om voor 1 oktober de nota aan de Kamer aan te bieden. Nogmaals, wij hechten aan voldragen werk.

De heer **Ter Veer** (D66): Ik heb een vraag aan de heer Esselink. Ik ben het niet oneens met de strekking van de motie, maar wel met de redactie. In de motie staat "draagt de regering op". Ik vraag mij af of het in het verkeer tussen Kamer en regering niet passend is om te zeggen "verzoekt de regering" in plaats van "draagt de regering op".

De heer **Esselink** (CDA): Aangezien wij een- en andermaal de regering hebben gevraagd om snel met een nota te komen, moet je, wil je als Kamer redelijk stellig in de richting van het kabinet zeggen dat het er nu toch echt eens van moet komen, toch de woorden "draagt de regering op" gebruiken. U moet er echter niet te veel achter zoeken. Het is gewoon een klemmend verzoek vanuit de Kamer om voor 1 oktober met die nota te komen.

De **voorzitter**: Ik wil een opmerking maken, zonder een oordeel uit te spreken. Het gebeurt wel eens meer dat de woorden "draagt de regering op" worden gebruikt, maar parlementair, in de traditie van moties is het toch een minder gewenste terminologie. U kunt uw motie wijzigen en de woorden "verzoekt de regering klemmend" gebruiken, als u dat beoogt.

De heer **Esselink** (CDA): Dat moeten wij dan maar doen.

De **voorzitter**: De motie-Esselink (19882, nr. 50) is in die zin gewijzigd, dat het dictum thans luidt:

Motie

verzoekt de regering met klem de aanvullende notitie mest- en ammoniakbeleid van 1 oktober 1995 aan de Kamer aan te bieden,

Naar mij blijkt, wordt deze gewijzigde motie voldoende ondersteund. Zij krijgt nr. 51 (19882).

De beraadslaging wordt gesloten.

Aan de orde is:

- **het debat naar aanleiding van een algemeen overleg over de reorganisatie van het openbaar ministerie.**

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Koekkoek** (CDA): Mijnheer de voorzitter! De vaste commissie voor Justitie heeft gisteren een goede discussie gehad met de minister over de reorganisatie van het openbaar ministerie. Weliswaar vergat de minister enige malen mijn vragen te beantwoorden, maar dat kan zij vanavond goedmaken.

Voorzitter! Het is goed, op enkele punten conclusies te trekken. In de eerste plaats gaat het om de financiën. De kosten van de reorganisatie zijn onduidelijk. Op dit moment staat niet eens vast wat het openbaar ministerie kost, laat staan dat duidelijk is of 60 mln. in 1998 voldoende is. Als de Kamer echter besluit om de reorganisatie aan te merken als groot project, zoals voorgesteld door de vaste commissie, verwachten wij dat daarover duidelijkheid zal ontstaan.

In de tweede plaats wenst de CDA-fractie helderheid over de toekomstige positie van de voorzitter van het college van procureurs-generaal en daartoe stel ik de volgende motie voor.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

van oordeel, dat een krachtige leiding van het openbaar ministerie noodzakelijk is;

van oordeel, dat de ministeriële verantwoordelijkheid voor het beleid van het OM onverkort moet worden gehandhaafd;

van oordeel, dat de ministeriële verantwoordelijkheid het beste gerealiseerd kan worden als de